

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

BÀI 129 - Trách nhiệm của người tin Chúa đối với Nước Thiên đàng.

Ma-thi-ơ 20:1-16: Vả, nước thiên đàng, giống như người chủ nhà kia, tảng sáng đi ra, để mướn người làm công cho vườn nho mình. Khi người chủ đã định giá với người làm công, mỗi ngày một đơ-ni-ê, thì sai họ vào vườn nho mình. Ước chừng giờ thứ ba, người chủ lại ra, thấy những kẻ khác rảnh việc đứng trong chợ, thì nói cùng họ rằng: Các người hãy đi vào vườn nho ta, và ta sẽ trả tiền công phải cho. Họ liền đi. Ước chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người chủ lại ra, cũng làm như vậy. Ước chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: Sao các người đứng đây cả ngày không làm gì hết? Họ trả lời rằng: Vì không ai mướn chúng tôi. Người chủ nói với họ rằng: Các người cũng hãy đi vào vườn nho ta. Đến tối, chủ vườn nho nói với người giữ việc rằng: Hãy gọi những người làm công mà trả tiền công cho họ, khởi từ người rốt cho đến người đầu. Những người làm công mướn từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người được một đơ-ni-ê. Rồi tới phiên những người đầu đến, tưởng lãnh được nhiều hơn; song họ cũng lãnh mỗi người một đơ-ni-ê. Khi lãnh rồi, làm bầm cùng chủ nhà, mà rằng: Những người rốt ấy chỉ làm một giờ, mà chủ đãi cũng như chúng tôi, là kẻ đã chịu mệt nhọc cả ngày và gian nắng. Song chủ trả lời cho một người trong bọn rằng: Bạn ơi, ta không xử tệ với người đâu; người há chẳng đã định với ta một đơ-ni-ê sao? Hãy lấy của người mà đi đi; ta muốn trả cho kẻ rốt này bằng như đã trả cho người vậy. Ta há không có phép dùng của cải ta theo ý muốn ta sao? Hay là người thấy ta ở tử tế mà lấy mắt ganh sao? Đó, những kẻ rốt sẽ nên đầu và kẻ đầu sẽ nên rốt là như vậy.

Trước khi bước vào sự suy gẫm Lời Chúa Jêsus đã phán, chúng ta cần phải nhớ Lời Chúa Jêsus đã phán về các Lời mà Ngài đã nói ra đó đều là thần linh và sự sống và các Lời mà Chúa Jêsus đã rao giảng đó không phải là bởi ý riêng Ngài, nhưng là bởi Đức Chúa Cha, như Chúa Jêsus đã phán dạy các môn đồ của Ngài và với những người đến nghe Ngài giảng.

Giăng 6:63: Ấy là thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích chi. Những lời ta phán cùng các người đều là thần linh và sự sống.

Giăng 12:46-50: Ta là sự sáng đã đến thế gian, để ai tin ta, chẳng ở nơi tối tăm nữa. Lại nếu kẻ nào nghe lời ta mà không vâng giữ, ấy chẳng phải ta xét đoán kẻ đó; vì ta đến chẳng để xét đoán thế gian, nhưng để cứu chuộc. Người nào bỏ ta ra và không nhận lãnh lời ta, đã có kẻ xét đoán rồi; lời ta đã rao giảng, chính lời đó sẽ xét đoán họ nơi ngày sau cùng. Bởi ta chẳng nói theo ý riêng ta; nhưng Cha sai ta đến, đã truyền lệnh cho ta phải nói điều chi và phải nói thế nào. Ta biết mạng lệnh Cha, ấy là sự sống đời đời. Vậy, những điều ta nói, thì nói theo như Cha ta đã dặn.

Chữ **Nước Thiên đàng** được chép trong Kinh-thánh (*bắt đầu từ sách Ma-thi-ơ đoạn 3 câu 2*) là ba mươi sáu lần và chữ **Nước Đức Chúa Trời** được chép trong Kinh-thánh (*cũng bắt đầu từ sách Ma-thi-ơ đoạn 4 câu 13*) là bảy mươi một lần. Không có sự khác biệt giữa Nước Thiên đàng và Nước Đức Chúa Trời, vì khi nói đến Nước Thiên đàng hay Nước Đức Chúa Trời là nói đến nền tảng quyền phép của Đức Chúa Trời, là nói đến sự cai trị, là nói đến vương quốc, nói đến nhà (*gia đình*) của Đức Chúa Trời và phần quan trọng là Đức Chúa Trời muốn hết thảy tâm linh của những người được cứu chuộc bởi huyết của Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ đều được vào trong Nước của Con một Ngài, vì Đức Chúa Trời cai trị muôn vật qua Con Ngài.

Tại sao Đức Chúa Trời lại muốn hết thảy tâm linh của những người tin Chúa phải và được trong Nước của Con một Ngài (cũng là Nước Thiên đàng và Nước Đức Chúa Trời)?

Câu trả lời: “Phao-lô, theo ý muốn Đức Chúa Trời, làm sứ đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, cùng Ti-mô-thê là anh em, gửi cho các anh em chúng ta ở thành Cô-lô-se, là những người thánh và trung tín trong Đấng Christ: nguyên xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta! Trong khi chúng tôi cầu nguyện cho anh em không thôi, thì cảm tạ Đức Chúa Trời là Cha Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta. Vì chúng tôi đã nghe về đức tin của anh em nơi Đức Chúa Jêsus Christ và về sự yêu thương của anh em đối với mọi thánh đồ, vì cơ sự trông cậy để dành cho anh em ở trên trời là sự trước kia anh em đã nhờ đạo Tin Lành chân thật mà biết đến. Đạo Tin Lành đó ở giữa anh em cũng như ở trong cả thế gian; lại kết quả và tấn bộ cũng như trong anh em, từ ngày mà anh em đã nghe rao truyền ơn Đức Chúa Trời và đã học cho thật biết ơn đó, y như Ê-pháp-ra là bạn đồng sự thiết nghĩa với chúng tôi đã dạy anh em; người giúp đỡ chúng tôi như một kẻ giúp việc trung thành của Đấng Christ, và đã tỏ ra cho chúng tôi biết lòng yêu thương mà anh em cảm chịu bởi Đức Thánh Linh.

Cho nên, chúng tôi cũng vậy, từ ngày nhận được tin đó, cứ cầu nguyện cho anh em không thôi, và xin Đức Chúa Trời ban cho anh em được đầy đầy sự hiểu biết về ý muốn của Ngài, với mọi thứ khôn ngoan và hiểu biết thiêng liêng nữa, hầu cho anh em ăn ở cách xứng đáng với Chúa, đẹp lòng Ngài mọi đường, nảy ra đủ các việc lành, càng thêm lên trong sự hiểu biết Đức Chúa Trời, nhờ quyền phép vinh hiển Ngài, được có sức mạnh mọi bề, để nhin nhục (*kiên nhẫn, bền chí*) vui vẻ mà chịu mọi sự. Hãy tạ ơn Đức Chúa Cha, Ngài đã khiến anh em có thể dự phần cơ nghiệp của các thánh trong sự sáng láng: Ngài đã giải thoát chúng ta khỏi quyền của sự tối tăm, làm cho chúng ta dời qua nước của Con rất yêu dấu Ngài, trong Con đó chúng ta có sự cứu chuộc, là sự tha tội. Ấy chính Ngài là hình ảnh của Đức Chúa Trời không thấy được, là Đấng sanh ra đầu hết thấy mọi vật dựng nên. Vì muôn vật đã được dựng nên trong Ngài, bất luận trên trời, dưới đất, vật thấy được, vật không thấy được, hoặc ngôi vua, hoặc quyền cai trị, hoặc chấp chánh, hoặc cầm quyền, đều là bởi Ngài và vì Ngài mà được dựng nên cả. Ngài có trước muôn vật, và muôn vật đứng vững trong Ngài. Ấy cũng chính Ngài là đầu của thân thể, tức là đầu Hội thánh. Ngài là ban đầu sanh trước nhất từ trong những kẻ chết, hầu cho trong mọi vật, Ngài đứng đầu hàng. Vì chúng Đức Chúa Trời đã vui lòng khiến mọi sự đầy đầy của mình chứa trong Ngài, và bởi huyết Ngài trên thập tự giá, thì đã làm nên hòa bình, khiến muôn vật dưới đất trên trời đều nhờ Ngài mà hòa thuận cùng chính mình Đức Chúa Trời. (Cô-lô-se 1:1-20)

Chữ **nước của Con rất yêu dấu Ngài** chép trong câu 13 trên, Bản Kinh-Thánh King James version chép là into^{G1519} the kingdom^{G932} of his dear^{G26} Son^{G5207}. Chữ nước-the kingdom^{G932} này cũng là chữ Nước (Thiên đàng) mà Đức Chúa Jêsus đã phán và được chép trong Ma-thi-ơ 20 câu 1 mà chúng ta học hôm nay, đó là chữ βασιλεία- basileia, số 932 ra từ chữ βασιλεύς- basileus, số 935 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *Đặc quyền của Vua, hoàng gia của Vua, Sự cai trị, nền tảng của quyền phép, quyền tối cao, vương quốc của Vua.*

Làm thế nào để chúng ta có thể biết được mình đã được vào trong Nước của Đức Chúa Jêsus Christ - Con rất yêu dấu của Đức Chúa Trời?

Câu trả lời: “Nhưng trong Đức Chúa Jêsus Christ, anh em là kẻ ngày trước cách xa, hiện nay đã nhờ huyết Đấng Christ mà được gần rồi. Vì, ấy chính Ngài là sự hòa hiệp của chúng ta; Ngài đã hiệp cả hai lại làm một, phá đổ bức tường ngăn cách, là sự thù nghịch đã phân rẽ ra, bởi vì Ngài đã đem thân mình mà trừ bỏ luật pháp của các điều răn chép thành điều lệ. Như vậy, khi làm cho hòa nhau, Ngài muốn lấy cả hai lập nên một người mới trong Ngài, và vì bởi thập tự giá Ngài đã làm cho sự thù nghịch tiêu diệt, nên nhờ thập tự giá đó Ngài khiến cả hai hiệp thành một thể, mà làm hòa thuận với Đức Chúa Trời. Ngài lại đã đến rao truyền sự hòa bình cho anh em là kẻ ở xa, và sự hòa bình cho kẻ ở gần. Vì ấy là nhờ Ngài mà chúng ta cả hai đều được phép đến gần Đức Chúa Cha, đồng trong một Thánh Linh. Đường ấy anh em chẳng phải là người ngoại, cũng chẳng phải là kẻ ở trọ nữa, nhưng là người đồng quốc với các thánh đồ, và là người nhà của Đức Chúa Trời. Anh em đã được dựng lên trên nền của các sứ đồ cùng các đấng tiên tri, chính Đức Chúa Jêsus Christ là đá góc nhà, cả cái nhà đã dựng lên trên đá đó, sắp đặt cách hẳn hoi, để làm nên một đền thờ thánh trong Chúa. Ấy, anh em cũng nhờ Ngài mà được dự phần vào nhà đó, đáng trở nên nhà ở của Đức Chúa Trời trong Thánh Linh” (Ê-phê-sô 2:13-22)

Làm thế nào để chúng ta có thể biết được rằng, mình đang làm công việc của Nước Thiên đàng (Nước của Đức Chúa Jêsus Christ và cũng là Nước Đức Chúa Trời)?

Giăng 15:1-10: Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tỉa sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. Các người đã được trong sạch, vì lời ta đã bảo cho. Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. Ví bằng các người cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong các người, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó. Nay, Cha ta sẽ được sáng danh là thế nào: ấy là các người được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của ta vậy. Như Cha đã yêu thương ta thế nào, ta cũng yêu thương các người thế ấy; hãy cứ ở trong sự yêu thương của ta. Nếu các người vâng giữ các điều răn của ta, thì sẽ ở trong sự yêu thương ta, cũng như chính ta

đã vâng giữ các điều răn của Cha ta, và cứ ở trong sự yêu thương Ngài.

Đức Chúa Trời đã tạo nên muôn vật bằng Lời của Ngài và muôn vật được tạo nên bởi Lời của Đức Chúa Trời đều hầu việc Đức Chúa Trời, như có chép: **Hỡi Đức Giê-hô-va, lời Ngài được vững lập đời đời trên trời: Sự thành tín Chúa còn đời này đến đời kia. Chúa đã lập trái đất, đất còn vững bền. Tù theo mạng lệnh Chúa, các điều đó còn vững đến ngày nay; Vì muôn vật đều hầu việc Chúa.** (Thi-Thiên 119:89-91)

Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người theo ảnh tượng của Ngài và ban cho loài người quyền quản trị công việc do tay Ngài tạo dựng nên trên trái đất này.

Thi-Thiên 8:1-9: Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao; Sự oai nghi Chúa hiện ra trên các tầng trời! Nhân vì các cừ địch Chúa, Chúa do miệng trẻ thơ và những con đang bú, mà lập nên năng lực Ngài, đặng làm cho người thù nghịch và kẻ báo thù phải nín lặng. Khi tôi nhìn xem các tầng trời là công việc của ngón tay Chúa, mặt trăng và các ngôi sao mà Chúa đã đặt, loài người là gì, mà Chúa nhớ đến? Con loài người là chi, mà Chúa thăm viếng nó? Chúa làm người kém Đức Chúa Trời một chút, đội cho người sự vinh hiển và sang trọng. Chúa ban cho người quyền cai trị công việc tay Chúa làm, khiến muôn vật phục dưới chân người: Cả loài chiên, loài bò, đến đối các thú rừng, chim trời và cá biển, cùng phàm vật gì lợi đi các lối biển. Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao!

Trách nhiệm của loài người là đại diện Đức Chúa Trời để cai trị công việc tay Chúa làm, khiến muôn vật phục dưới chân người: Cả loài chiên, loài bò, đến đối các thú rừng, chim trời và cá biển, cùng phàm vật gì lợi đi các lối biển.

Tại nơi vườn Ê-đen, A-đam thứ nhất đã không vâng giữ mạng lệnh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, vì người đã nghe theo lời vợ mình, là Ê-va mà ăn trái mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn và vì cố tội lỗi đó mà sự chết đã vào trong loài người hết thảy và loài người (*xác thịt*) ra từ A-đam đã bị bán cho tội lỗi từ khi còn nằm trong bụng mẹ và hết thảy đều thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Vì cố thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, nên ngay từ khi được sanh ra khỏi lòng mẹ, loài người (*tâm linh của loài người*) đã không có quyền cai trị xác thịt mình và không nhận biết Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời đã tìm được giá cứu chuộc loài người lại cho Ngài và giá cứu chuộc đó chính là ân điển của Đức Chúa Trời dành cho loài người, tức là cho những người nghe Lời của Đức Chúa Trời mà run sợ và hết lòng trở lại với Ngài và làm theo Lời của Ngài, để nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà được sự sống lại và sự sống đời đời cho tâm linh mình.

Khi Đức Chúa Trời ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên tại núi Si-na-i (*vào năm 1444 B.C*) Đức Chúa Trời đã phán cho dân Y-sơ-ra-ên biết rằng, mục đích Ngài ban luật pháp của Ngài cho họ ấy là để cho chính mỗi người trong dân Y-sơ-ra-ên phải nhận biết trách nhiệm của mình đối với sự sống lại và sự sống đời đời của tâm linh mình cũng như sự phước hạnh cho xác thịt mình.

Lê-vi ký 18:4-5: Các người hãy tuân mạng lệnh ta, gìn giữ luật pháp ta đặng noi theo: Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người. Vậy, hãy giữ luật pháp và mạng lệnh ta, người nào làm theo, thì sẽ nhờ nó mà được sống: Ta là Đức Giê-hô-va.

Phục truyền luật lệ ký 30:19-20: Ngày nay, ta bắt trời và đất làm chứng cho các người rằng ta đã đặt trước mặt người sự sống và sự chết, sự phước lành và sự rửa sả. Vậy, hãy chọn sự sống, hầu cho người và dòng dõi người được sống, thương mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, vâng theo tiếng phán Ngài, và triu mến (*tôn trọng*) Ngài; vì Ngài là sự sống người và làm cho người được sống lâu, đặng người ở trên đất mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho các tổ phụ người, là Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp.

Chữ **sống** và **sự sống** được chép trong hai mạng lệnh trên, đều là chữ חַיִּים- *chayay*, số 2425 và chữ חַיִּים- *chayah*, số 2421 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự sống lại, sự sống mạnh mẽ, sự sống thành công, giữ được sự sống, duy trì sự sống và sự sống đời đời*;

Khi Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban luật pháp và các mạng lệnh này cho dân Y-sơ-ra-ên, thì dân Y-sơ-ra-ên đang sống, nghĩa là xác thịt của họ đang sống, nhưng tâm linh của họ thì đang ngồi trong bóng của sự chết và nếu như người ta không hành động theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời cho đến cuối cùng của cuộc đời mình, thì khi xác thịt của người ta qua đời, tâm linh của người đó cũng sẽ hư mất đời đời vậy.

Khi Đức Giê-hô-va ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên, Ngài đã phán dặn Môi-se rất kỹ về việc truyền dạy luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên và chính mỗi người trong Y-sơ-ra-ên cũng phải vâng giữ và dạy luật pháp của Đức Giê-hô-va cho con cháu họ trải các đời và chính mỗi người Y-sơ-ra-ên phải lo cho linh hồn mình qua việc vâng giữ và làm theo luật pháp của Đức Giê-hô-va, cho đến khi linh hồn của người ấy được vào trong sự sống đời đời của Đức Chúa Trời.

Phục truyền luật lệ ký 4:1-40: **Hỡi Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy nghe những mạng lệnh và luật lệ mà ta dạy các người; hãy làm theo, để các người được sống và vào xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời của tổ phụ các người ban cho các người nhận được.** Các người chớ thêm chi và đừng bớt chi về điều ta truyền cho, để giữ theo các điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người mà ta đã truyền. Nhân dịp của Ba-anh-Phê-ô, mắt các người đã thấy điều Đức Giê-hô-va đã làm; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người có diệt khỏi giữa người mọi kẻ tin theo Ba-anh-Phê-ô. Còn các người, là những kẻ vẫn theo Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình, ngày nay hết thảy còn sống. Nay đây, ta đã dạy các người những mạng lệnh và luật lệ y như Giê-hô-va Đức Chúa Trời ta đã phán dặn ta, để các người làm theo ở giữa xứ mình sẽ vào đặng nhận lấy. Vậy, các người phải giữ làm theo các mạng lệnh và luật lệ này; vì ấy là sự khôn ngoan và sự thông sáng của các người trước mặt các dân tộc; họ nghe nói về các luật lệ này, sẽ nói rằng: Dân này là một dân khôn ngoan và thông sáng không hai! Vả chẳng, há có dân lớn nào mà có các thần mình gần như chúng ta có Giê-hô-va Đức Chúa Trời gần chúng ta, mọi khi chúng ta cầu khẩn Ngài chẳng? Lại, há có nước lớn nào có những mạng lệnh và luật lệ công bình như cả luật pháp này, mà ngày nay ta đặt trước mặt các người chẳng? Chỉ hãy giữ lấy người, lo canh cẩn thận linh hồn mình, e người quên những điều mà mắt mình đã thấy, hầu cho chẳng một ngày nào của đời người những điều đó lìa khỏi lòng người: phải dạy cho các con và cháu người. Hãy nhớ ngày người chầu Giê-hô-va Đức Chúa Trời người tại Hô-rếp, khi Đức Giê-hô-va phán cùng ta rằng: **Hãy nhóm hiệp dân sự để ta khiến chúng nghe lời ta, hầu cho tập kính sợ ta đang lúc họ còn sống nơi thế thượng, và dạy lời đó cho con cái mình.** Vậy, các người lại gần và đứng dưới núi. Vả, núi cả lửa cháy cho đến tận trời; có sự tối tăm, mây mịt mịt và đen kịt. Từ trong lửa, Đức Giê-hô-va phán cùng các người; các người nghe một tiếng nói, nhưng không thấy một hình trạng nào; chỉ nghe một tiếng mà thôi. Ngài rao truyền cho các người biết sự giao ước của Ngài, tức là mười điều răn, khiến các người gìn giữ lấy, và Ngài chép mười điều răn ấy trên hai bảng đá. Trong lúc đó, Đức Giê-hô-va cũng phán dặn ta dạy các người những mạng lệnh và luật lệ, để các người làm theo tại trong xứ mà mình sẽ đi vào nhận lấy. Vậy, các người hãy cẩn thận giữ lấy linh hồn mình cho lắm, vì các người không có thấy một hình trạng nào trong ngày Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người, từ nơi giữa lửa phán cùng các người, tại Hô-rếp; e các người phải làm hư hoại cho mình chẳng, và làm một tượng chạm nào, tạo hình trạng của tà thần nào, hoặc hình của người nam hay người nữ, hoặc hình của con thú nào đi trên đất, hoặc hình của vật nào có cánh bay trên trời, hoặc hình của loài côn trùng nào bò trên đất, hay là hình của con cá nào ở trong nước dưới đất; lại, e khi người ngược mắt lên trời thấy mặt trời, mặt trăng, các ngôi sao, tức là toàn cả thiên binh, thì người bị quyến dụ quỳ xuống trước các vì đó, và thờ lạy các tinh tú này mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đã chia phân cho muôn dân dưới trời chẳng. Còn các người, Đức Giê-hô-va đã chọn và rút các người khỏi lò lửa bằng sắt kia, là xứ Ê-díp-tô, để các người thành một dân riêng của Ngài, y như các người đã là điều đó ngày nay. Đoạn, Đức Giê-hô-va, vì cơ các người, nổi giận cùng ta, có thể rằng ta không được đi ngang qua sông Giô-đanh, và chẳng đặng vào xứ tốt đẹp mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban cho người làm sản nghiệp. Vì ta phải chết trong xứ này, không đi ngang qua sông Giô-đanh được; nhưng các người sẽ đi qua và nhận lấy xứ tốt đẹp ấy. Khá cẩn thận giữ lấy mình, chớ quên sự giao ước của Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người đã lập cùng các người, và chớ làm tượng chạm nào, hình của vật nào mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đã cấm; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người như một đám lửa tiêu cháy, và là Đức Chúa Trời hay kỵ tà. Khi các người sẽ có con cùng cháu, và khi đã ở lâu trong xứ rồi, nếu các người làm bại hoại mình, làm tượng chạm nào, hình của vật chi mặc dầu, mà hành ác trước mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người để chọc Ngài nổi giận, thì ngày nay ta bắt trời và đất làm chứng quyết cho các người rằng các người sẽ chết tội, và khuất mắt khỏi xứ mà mình sẽ đi nhận lấy tại bên kia sông Giô-đanh. Các người chẳng ở đó lâu dài đâu, nhưng sẽ bị tận diệt. Đức Giê-hô-va sẽ tản lạc các người trong các nước, chỉ còn lại số nhỏ trong các nước mà Đức Giê-hô-va sẽ dẫn các người vào; ở đó các người sẽ cúng thờ những thần bằng cây và bằng đá, là công việc của tay loài người

làm nên, chẳng thấy, chẳng nghe, chẳng ăn, cũng chẳng ngủ. Ở đó người sẽ tìm cầu Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và khi nào hết lòng hết ý tìm cầu Ngài thì mới gặp. Khi người bị gian nan, và các việc nầy xảy đến cho người, bấy giờ trong ngày cuối cùng, người sẽ trở về cùng Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và vâng theo tiếng Ngài. Vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người là Đức Chúa Trời hay thương xót sẽ không bỏ người và không hủy diệt người đâu; cũng chẳng quên sự giao ước mà Ngài đã thề cùng các tổ phụ người. Vậy, người hãy hỏi học về thời kỳ có trước người, từ ngày Đức Chúa Trời dựng nên loài người trên đất, tự góc trời nầy đến góc trời kia, nếu bao giờ có xảy ra việc nào lớn dường ấy, hay là người ta có nghe sự chi giống như vậy chẳng? tức là: há có một dân tộc nào nghe tiếng Đức Chúa Trời từ trong lửa phán ra như người đã nghe, mà vẫn còn sống chẳng? hay là Đức Chúa Trời há có cậy lấy sự thử thách dấu kỳ, điềm lạ, chiến tranh, cánh tay quyền năng giơ thẳng ra, cùng cậy công sự to tát và gồm ghê, đặng thử đi chiếm một dân tộc cho mình ở giữa một dân tộc khác, như mọi điều Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người đã làm cho các người tại xứ Ê-díp-tô, dưới mắt mình chẳng? Người đã chứng kiến mọi điều đó, để nhìn biết rằng Giê-hô-va, ấy là Đức Chúa Trời, chớ không ai khác hơn Ngài. Ngài từ trên trời khiến cho người nghe tiếng Ngài để dạy người; trên đất Ngài khiến cho người thấy đám lửa lớn Ngài, và từ trong lửa người có nghe lời Ngài phán ra. Bởi vì Ngài yêu mến các tổ phụ người, nên chọn lấy dòng dõi các người ấy, và chính Ngài nhờ quyền năng lớn mình rút người ra khỏi xứ Ê-díp-tô, đặng đuổi khỏi trước mặt người những dân tộc lớn hơn và mạnh hơn người, đặng đưa người vào xứ của dân đó, và ban cho làm sản nghiệp, y như điều ấy xảy đến ngày nay. Vậy, ngày nay hãy biết và ghi tạc trong lòng người rằng Giê-hô-va, ấy là Đức Chúa Trời trên trời cao kia và dưới đất thấp nầy: chẳng có ai khác. Hãy giữ những luật lệ và điều răn của Ngài, mà ngày nay ta truyền cho người, hầu cho người và con cháu người đều có phước, ở lâu dài trong xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban cho người mãi mãi.

Trước khi qua đời, Môi-se đã giảng cho dân Y-sơ-ra-ên hết thấy những sự mà Đức Giê-hô-va đã truyền bảo cho mình, nhưng dân Y-sơ-ra-ên đã không vâng giữ và không làm theo các mạng lệnh của Đức Giê-hô-va và họ đã không để ý đến các Lời mà Đức Giê-hô-va đã phán dạy.

Dân Y-sơ-ra-ên có trong tay họ cuốn sách luật pháp của Đức Giê-hô-va và họ là dân Hê-bơ-rơ và luật pháp mà Đức Giê-hô-va đã ban cho họ cùng hai bảng đá được Đức Giê-hô-va dùng ngón tay Ngài viết lên các mạng lệnh cùng các điều răn đó bằng ngôn ngữ Hê-bơ-rơ, nhưng các thầy tế lễ trong dân Y-sơ-ra-ên đã không để ý đến và không chú ý vào các mạng lệnh đó, vì thế cho nên họ đã không hiểu được ý nghĩa của các mạng lệnh đó có giá trị như thế nào đối với sự sống lại và sự sống đời đời của tâm linh loài người.

Đức Chúa Trời dùng hình ảnh vườn nho để nói về sự cai trị công bình của Ngài đối với dân Y-sơ-ra-ên.

Ê-sai 5:1-16: Ta sẽ hát cho bạn rất yêu dấu ta một bài ca của bạn yêu dấu ta về việc vườn nho người. Bạn rất yêu dấu ta có một vườn nho ở trên gò đất tốt. Người khai phá ra; cất bỏ những đá; trồng những gốc nho xinh tốt; dựng một cái tháp giữa vườn, và đào một nơi ép rượu. Vả, người mong rằng sẽ sanh trái nho; nhưng nó lại sanh trái nho hoang. Hỡi dân ở Giê-ru-sa-lem cùng người Giu-đa, vậy thì bây giờ ta xin các người hãy đoán xét giữa ta với vườn nho ta. Có điều chi nên làm cho vườn nho ta mà ta không làm cho nó chẳng? Cớ sao khi ta mong sanh trái nho, thì nó lại sanh trái nho hoang vậy? Nầy, ta sẽ bảo các người về điều ta định làm cho vườn nho ta: Ta phá rào, nó sẽ bị cắn nuốt; ta hạ tường xuống, nó sẽ bị giày đạp. Ta sẽ để nó hoang loạn, chẳng tưới sửa, chẳng vun xới; nhưng tại đó sẽ mọc lên những gai gộc và chà chuôm; ta lại truyền cho mây đừng làm mưa xuống trên nó nữa. Vả, vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân, ấy là nhà Y-sơ-ra-ên, và những người của Giu-đa tức là cây mà Ngài ưa thích. Ngài trông họ được công chánh, mà nầy, có sự bạo ngược; trông được công bình, mà nầy, có tiếng kêu la. Khốn thay cho những kẻ thêm nhà vào nhà, thêm ruộng vào ruộng, cho đến chừng nào chẳng còn chỗ hở nữa, và các người ở một mình giữa xứ! Đức Giê-hô-va vạn quân có phán vào tai tôi những lời nầy: Thật nhiều nhà sẽ bỏ hoang, những nhà ấy lớn và đẹp mà chẳng có người ở! Ấy vậy, mười mẫu vườn nho chỉ sanh được một bát rượu; một ô-me hột giống chỉ được một ê-pha. Khốn thay cho kẻ dậy sớm đặng tìm kiếm rượu, chầy đến ban đêm, phát nóng vì rượu! Trong tiệc yến họ có những đàn cầm, đàn sắt, trống cơm, ống sáo và rượu nữa, nhưng chẳng thiết đến công việc Đức Giê-hô-va; họ chẳng xem xét công trình của tay Ngài. Vậy nên, dân ta phải bắt làm phu tù, vì không hiểu biết; kẻ sang nó chịu đói, chúng dân nó chịu khát. Vậy nên sự ham muốn của âm phủ đã rộng thêm, há miệng vô ngần, sự vinh hiển nó, dân chúng nó, sự sang trọng nó và kẻ vui mừng giữa nó đều sa xuống đó. Kẻ hèn bị khuất; kẻ tôn trọng bị thấp hèn, con

mắt người cao ngạo bị hạ xuống; song Đức Giê-hô-va vạ quân lên cao trong sự công chánh, Đức Chúa Trời là Đấng Thánh nên thánh trong sự công bình.

Các thầy tế lễ và những người dạy luật (*được gọi là các thầy thông giáo*) trong dân Y-sơ-ra-ên đã khiến cho quyền phép trong luật pháp của Đức Chúa Trời bị hãm ép, không thể giúp cho tâm linh của người ta được sự sống lại và thân thể xác thịt của người ta không nhận được những sự phước hạnh của Đức Chúa Trời. Vì thế cho nên Đức Chúa Trời đã quyết định sai Con một của Ngài đến thế gian này để cứu chuộc dân Ngài.

Sự cứu chuộc mà Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời làm cho loài người cũng không vượt quá nền tảng ban đầu mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã làm cho dân Y-sơ-ra-ên, đó là khi Đức Giê-hô-va quyết định giải cứu dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô, là nhà nô-lệ, thì Ngài đã chọn Môi-se để thay Ngài dắt dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô và tại núi Si-na-i, Đức Giê-hô-va đã gọi Môi-se lên trên núi đó để được gặp Ngài trong bốn mươi ngày và bốn mươi đêm và khi Môi-se trở xuống núi, có cầm theo tay mình hai bảng đá ghi chép mười điều răn bởi chính ngón tay của Đức Giê-hô-va và từ trên trời cao, Đức Giê-hô-va phán xuống cho hết thảy dân Y-sơ-ra-ên được nghe tiếng Ngài cùng được nghe các mạng lệnh của Ngài và Môi-se cũng đã truyền dạy lại cho dân Y-sơ-ra-ên mọi điều mà người đã nhận lãnh từ Đức Giê-hô-va.

Khi ban luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên, Đức Giê-hô-va đã tỏ cho dân Y-sơ-ra-ên biết luật pháp đó là con đường cứu rỗi họ, nhưng mỗi người trong dân Y-sơ-ra-ên phải tiếp nhận, vâng giữ và làm theo các mạng lệnh trong luật pháp của Đức Giê-hô-va và người nào làm theo các mạng lệnh và điều răn đó thì người ấy sẽ nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà được sự sống lại và sự sống đời đời.

Cũng một nguyên tắc đó, khi Đức Chúa Trời đưa Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ vào thế gian này, thì Đức Chúa Jêsus Christ cũng đã thi hành chức vụ mà Đức Chúa Cha đã giao cho, đó là Ngài đã rao giảng các mạng lệnh cùng các điều răn mà dân Y-sơ-ra-ên đã nhận lãnh từ Đức Giê-hô-va qua Môi-se và chính Ngài đã phán với các môn đồ của Ngài cũng như với hết thảy những người đến nghe Ngài giảng, rằng: **Các người đừng tưởng ta đến đặng phá luật pháp hay là lời tiên tri; ta đến, không phải để phá, song để làm cho trọn.** Vì ta nói thật cùng các người, đang khi trời đất chưa qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng không qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn. Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn này, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước thiên đàng; còn như ai giữ những điều răn ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong nước thiên đàng. Vì ta phán cho các người rằng, nếu sự công bình của các người chẳng trởi hơn sự công bình của các thầy thông giáo và người dòng Pha-ri-si, thì các người chắc không vào nước thiên đàng. (Ma-thi-ơ 5:17-20)

Đức Chúa Trời đã phán trước cho loài người biết rằng, chính Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ sẽ lấy sự thông biết về chính mình, là Lời Đức Chúa Trời, mà dạy cho người ta biết con đường của sự sống và hễ ai tiếp nhận, vâng giữ và làm theo Lời của Con một Ngài, thì người đó sẽ được xưng là công bình và nhận được sự cứu rỗi.

Ê-sai 53:11b: Tôi tớ công bình của ta sẽ lấy sự thông biết về mình làm cho nhiều người được xưng công bình; và người sẽ gánh lấy tội lỗi họ.

Đức Chúa Jêsus Christ đã dùng các bài giảng của Ngài mà tỏ ra sự mầu nhiệm của Nước Thiên đàng (Nước Đức Chúa Trời) và Ngài đã phán rằng: **Ta là đường đi, lễ thật, và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha.** (Giăng 14:6)

Đức Chúa Jêsus đã kêu gọi hết thảy những người nào nhận biết linh hồn mình đang mệt mỏi và gánh nặng hãy đến với Ngài và học theo Ngài, hầu cho linh hồn của những người ấy sẽ được yên nghỉ và sự học theo và làm theo Ngài đó là: vâng giữ và làm theo các mạng lệnh cùng các điều răn mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se.

Ma-thi-ơ 11:28-30: Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên nghỉ. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các người sẽ được yên nghỉ. Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng.

Giăng 14:12-21: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, kẻ nào tin ta, cũng sẽ làm việc ta làm; lại cũng làm việc lớn hơn nữa, vì ta đi về cùng Cha. Các người nhân danh ta mà cầu xin điều chi mặc dầu, ta sẽ làm cho, để Cha được sáng danh nơi Con. Nếu các người nhân danh ta xin điều chi, ta sẽ làm

cho. Nếu các người yêu mến ta, thì giữ gìn các điều răn ta. Ta lại sẽ nài xin Cha, Ngài sẽ ban cho các người một Đấng Yên ủi khác, để ở với các người đời đời, tức là Thần lễ thật, mà thế gian không thể nhận lãnh được, vì chẳng thấy và chẳng biết Ngài; nhưng các người biết Ngài, vì Ngài vẫn ở với các người và sẽ ở trong các người. Ta không để cho các người mồ côi đâu, ta sẽ đến cùng các người. Còn ít lâu, thế gian chẳng thấy ta nữa, nhưng các người sẽ thấy ta; vì ta sống thì các người cũng sẽ sống. Nội ngày đó, các người sẽ nhận biết rằng ta ở trong Cha ta; các người ở trong ta, và ta ở trong các người. Ai có các điều răn của ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến ta; người nào yêu mến ta sẽ được Cha ta yêu lại, ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết ta.

Như vậy, việc vườn nho mà Đức Giê-hô-va đã dùng tiên tri Ê-sai để phán dạy dân Y-sơ-ra-ên đó là nói về sự cai trị của Nước Đức Chúa Trời, nhưng dân Y-sơ-ra-ên đã không để ý đến sự dạy dỗ của Ngài, nên đến kỳ sau rốt này, Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã dùng Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ đến thế gian này để dạy dỗ chúng ta về việc vườn nho của Ngài, là bóng về sự cai trị của Nước Thiên đàng (Nước Đức Chúa Trời) mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời dùng để tạo nên muôn vật và cũng để cứu rỗi loài người nữa.

Hê-bơ-rơ 1:1-14: Đời xưa, Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên tri phán dạy tổ phụ chúng ta nhiều lần nhiều cách, rồi đến những ngày sau rốt này, Ngài phán dạy chúng ta bởi Con Ngài, là Con mà Ngài đã lập lên kế tự muôn vật, lại bởi Con mà Ngài đã dựng nên thế gian; Con là sự chói sáng của sự vinh hiển Đức Chúa Trời và hình bóng của bản thể Ngài, lấy lời có quyền phép Ngài nâng đỡ muôn vật; sau khi Con làm xong sự sạch tội, bèn ngồi bên hữu Đấng tôn nghiêm ở trong nơi rất cao, vậy được hưởng danh cao hơn danh thiên sứ bao nhiêu, thì trở nên cao trọng hơn thiên sứ bấy nhiêu. Vả, Đức Chúa Trời há có bao giờ phán cùng thiên sứ nào rằng: Người là Con ta, Ngày nay ta đã sanh người? Lại há có khi nào phán: Ta sẽ làm Cha người, Người sẽ làm Con ta? Còn khi Ngài đưa Con đầu lòng mình vào thế gian, thì phán rằng: Mọi thiên sứ của Đức Chúa Trời phải thờ lạy Con. Nói về thiên sứ thì Ngài phán rằng: Đức Chúa Trời làm cho thiên sứ Ngài như gió, và tôi tớ Ngài như ngọn lửa. Nhưng nói về Con thì lại phán rằng: Hỡi Đức Chúa Trời, ngôi Chúa còn mãi đời nọ qua đời kia, quyền bính của nước Chúa là quyền bính ngay thẳng. Chúa ưa điều công bình, ghét điều gian ác; Cho nên, hỡi Chúa, Đức Chúa Trời của Chúa lấy dầu vui mừng xúc cho, khiến Chúa trở nên hơn kẻ đồng loại mình. Lại có phán: Hỡi Chúa, ban đầu trước hết Chúa đã dựng nên đất, và các tầng trời cũng là công việc của tay Chúa. Trời đất sẽ hư đi, nhưng Chúa hằng có; Trời đất sẽ cũ đi như cái áo; Ngài sẽ cuốn nó lại như cái áo choàng, rồi trời đất sẽ biến đổi, nhưng Chúa vẫn y nguyên, các năm của Chúa không hề cùng. Đức Chúa Trời há có bao giờ phán cùng thiên sứ nào rằng: Hãy ngồi bên hữu ta, cho đến chừng nào ta để kẻ thù nghịch làm bệ dưới chân người? Các thiên sứ há chẳng phải đều là thần hầu việc Đức Chúa Trời, đã được sai xuống để giúp việc những người sẽ hưởng cơ nghiệp cứu rỗi hay sao?

Ma-thi-ơ 20:1-7: Vả, nước thiên đàng, giống như người chủ nhà kia, tảng sáng đi ra, để mướn người làm công cho vườn nho mình. Khi người chủ đã định giá với người làm công, mỗi ngày một đơ-ni-ê, thì sai họ vào vườn nho mình. Ước chừng giờ thứ ba, người chủ lại ra, thấy những kẻ khác rảnh việc đứng trong chợ, thì nói cùng họ rằng: Các người hãy đi vào vườn nho ta, và ta sẽ trả tiền công phải cho. Họ liền đi. Ước chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người chủ lại ra, cũng làm như vậy. Ước chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: Sao các người đứng đây cả ngày không làm gì hết? Họ trả lời rằng: Vì không ai mướn chúng tôi. Người chủ nói với họ rằng: Các người cũng hãy đi vào vườn nho ta.

Chủ vườn nho đã thức dậy sớm để đi ra tìm người vào làm cho vườn nho mình và sự trả giá được chép rằng: **Khi người chủ đã định giá với người làm công, mỗi ngày một đơ-ni-ê, thì sai họ vào vườn nho mình.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ²And when he had agreed^{G4856} with the labourers^{G2040} for a penny^{G1220} a day^{G2250}, he sent^{G649} them into^{G1519} his vineyard^{G290}.

Có nghĩa là: **Vả khi người (chủ vườn nho) đã đạt được sự thoả thuận với người làm công cho mỗi ngày là một đơ-ni-ê, thì người sai họ vào trong vườn nho của mình.**

Chữ **đã định giá** chép trong câu 2 này, đó là chữ **σΥΜΦΩΝΕΩ- sumphoneo**, số 4856 của tiếng Hy-lạp

(Greek) có nghĩa là: *sự thoả thuận, cân đối, hài hoà, nhất trí, tán thành, chấp nhận, đồng ý, đặt điều kiện*;

Trong sự dạy dỗ này, Đức Chúa Jê-sus muốn chúng ta nhớ lại luật pháp mà Đức Giê-hô-va đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se về việc tiền công của những người làm công phải được trả mỗi ngày.

Lê-vi ký 19:13b: **Tiền công của kẻ làm mướn người, chớ nên để lại trong nhà mình cho đến ngày mai.**

Đức Chúa Trời sẽ báo trả người ta tùy theo công việc họ làm mỗi ngày và đối với sự cứu rỗi cũng vậy.

Ma-thi-ơ 6:30-34: **Hỡi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thể ấy thay, huống chi là các người! Ấy vậy, các người chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? uống gì? mặc gì? Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các người ở trên trời vốn biết các người cần dùng những điều đó rồi. Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa. Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.**

Đức Chúa Jê-sus đã dạy các môn đồ của Ngài về sự cầu nguyện mỗi ngày như sau:

Ma-thi-ơ 6:7-13: **Vả, khi các người cầu nguyện, đừng dùng những lời lặp vô ích như người ngoại; vì họ tưởng vì cơ lời mình nói nhiều thì được nhậm. Vậy, các người đừng như họ; vì Cha các người biết các người cần sự gì trước khi chưa xin Ngài. Vậy các người hãy cầu như vậy: Lạy Cha chúng tôi ở trên trời; Danh Cha được thánh; Nước Cha được đến; Ý Cha được nên, ở đất như trời! Xin cho chúng tôi hôm nay đồ ăn đủ ngày; Xin tha tội lỗi cho chúng tôi, như chúng tôi cũng tha kẻ phạm tội nghịch cùng chúng tôi; Xin chớ để chúng tôi bị cám dỗ, mà cứu chúng tôi khỏi điều ác! Vì nước, quyền, vinh hiển đều thuộc về Cha đời đời. A-men.**

Lời của Chúa phán ra đều là thần linh và sự sống, vì Ngài đến thế gian này để cứu chuộc tâm linh của loài người, là loài được tạo nên bởi hơi thở của Đức Chúa Trời. Vì thế cho nên trong sự dạy dỗ này, Chúa Jê-sus đã cho chúng ta thấy mức độ quan trọng của sự sống mỗi ngày của tâm linh người tin Chúa, mà ý của Đức Chúa Cha phải được nên trên mỗi tâm linh của người tin Chúa và đặc biệt là Nước Đức Chúa Trời phải được đến trên tâm linh của người tin Chúa và ý muốn của Đức Chúa Cha được nên cả người bề ngoài và người bề trong của người tin Chúa, vì người bề ngoài là thuộc về đất, còn người bề trong là thuộc về trời. Chúa Jê-sus đã dạy chúng ta cầu xin Đức Chúa Cha ban bánh hằng sống cho tâm linh chúng ta mỗi ngày, chứ không phải là đồ ăn thuộc thể như loài người trong thế gian này, mà muốn nhận được đồ ăn thì mỗi người đều phải làm phần công việc mình và vườn nho của Đức Chúa Trời chính là công việc mà những người tin Chúa phải làm việc tại đó.

Giăng 3:1-15: **Trong vòng người Pha-ri-si, có người tên là Ni-cô-đem, là một người trong những kẻ cai trị dân Giu-đa. Ban đêm, người này đến cùng Đức Chúa Jê-sus mà nói rằng: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy là giáo sư từ Đức Chúa Trời đến; vì những phép lạ thầy đã làm đó, nếu Đức Chúa Trời chẳng ở cùng, thì không ai làm được. Đức Chúa Jê-sus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. Ni-cô-đem thưa rằng: Người đã già thì sanh lại làm sao được? Có thể nào trở vào lòng mẹ và sanh lần thứ hai sao? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh Linh mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời. Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi Thánh Linh là thần. Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với người: Các người phải sanh lại. Gió muốn thổi đâu thì thổi, người nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy. Ni-cô-đem lại nói: Điều đó làm thế nào được? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Người là giáo sư của dân Y-sơ-ra-ên, mà không hiểu biết những điều đó sao! Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, chúng ta nói điều mình biết, làm chứng điều mình đã thấy; còn các người chẳng hề nhận lấy lời chứng của chúng ta. Ví bằng ta nói với các người những việc thuộc về đất, các người còn chẳng tin thay; huống chi ta nói những việc thuộc về trời, thì các người tin sao được? Chưa hề có ai lên trời, trừ ra Đấng từ trời xuống, ấy là Con người vốn ở trên trời. Xưa Môi-se treo con rắn lên nơi đồng vắng thể nào, thì Con người cũng phải bị treo lên đường ấy, hầu cho hễ ai tin đến Ngài đều được sự sống đời đời.**

Đức Chúa Jê-sus đã phán về trách nhiệm của hết thầy những người muốn linh hồn mình được cứu rỗi, thì *phải làm cho linh hồn (tức là tâm linh) mình được tái sanh (sanh lại)* và đó là công việc người ta phải làm và công việc đó được làm trong vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân.

Tại sao chúng ta lại có thể khẳng định đó là công việc của vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân?

Giăng 15:1-1-6: Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tĩa sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. Các người đã được trong sạch, vì lời ta đã bảo cho. Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy.

Công việc mà hết thấy những người tin Đức Chúa Jê-sus Christ phải làm, đó là tâm linh phải được sanh lại và phải thờ phượng Đức Chúa Trời bằng tâm thần và bằng Lễ thật, chứ không phải thờ phượng Đức Chúa Trời theo thủ tục của tôn giáo, làm theo cách của xác thịt.

Giăng 4:23-24: Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ phượng thật lấy tâm thần và lễ thật mà thờ phượng Cha: ấy đó là những kẻ thờ phượng mà Cha ưa thích vậy. Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài thì phải lấy tâm thần và lễ thật mà thờ lạy.

Khi người tin Chúa đã nhận được mạng lệnh của Đức Chúa Jê-sus Christ thì người ấy phải vâng theo mạng lệnh đó và thực hành đức tin của mình, đó là người ấy phải ra khỏi những nơi mà người ta thờ phượng Đức Chúa Trời theo thủ tục của tôn giáo, vì Lời Chúa có chép rằng: **Đức Chúa Jê-sus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Anh em chớ để cho mọi thứ đạo lạ đổ dành mình; vì lòng nhờ ân điển được vững bền, ấy là tốt, chớ không phải nhờ đồ ăn, là sự chẳng ích chi cho kẻ làm như vậy. Chúng ta có một cái bàn thờ, phàm kẻ hầu việc trong đền tạm không có phép lấy gì tại đó mà ăn. Và, huyết của con sinh bị thầy tế lễ thượng phẩm đem vào nơi thánh để làm lễ chuộc tội, còn thân thể nó thì đốt đi bên ngoài trại quân. Ấy vì đó mà chính mình Đức Chúa Jê-sus đã chịu khổ tại ngoài cửa thành để lấy huyết mình làm cho dân nên thánh. Vậy nên chúng ta hãy ra ngoài trại quân, đừng đi tới cùng Ngài, đồng chịu điều sỉ nhục. Vì dưới đời này, chúng ta không có thành còn luôn mãi, nhưng chúng ta tìm thành hầu đến. Vậy, hãy cậy Đức Chúa Jê-sus mà hằng dâng tế lễ bằng lời ngợi khen cho Đức Chúa Trời, nghĩa là bông trái của môi miếng xưng danh Ngài ra.** (Hê-bơ-rơ 13:8-15)

Mặc dầu Lời Chúa đã được chép xuống rõ ràng, nhưng trong những ngày sau rốt này, rất nhiều người mang danh là người tin Chúa vẫn thờ ở trước những Lễ đã được chép trong Kinh-thánh và người ta đã không để ý đến công việc của Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình.

Chúng ta xem Lời Chúa chép: **Ước chừng giờ thứ ba, người chủ lại ra, thấy những kẻ khác rảnh việc đứng trong chợ, thì nói cùng họ rằng: Các người hãy đi vào vườn nho ta, và ta sẽ trả tiền công phải cho. Họ liền đi. Ước chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người chủ lại ra, cũng làm như vậy. Ước chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: Sao các người đứng đây cả ngày không làm gì hết? Họ trả lời rằng: Vì không ai mướn chúng tôi. Người chủ nói với họ rằng: Các người cũng hãy đi vào vườn nho ta.**

Giờ thứ ba (tức là 9 giờ sáng) rồi giờ thứ sáu (tức là mười hai giờ trưa) và **giờ thứ chín** (tức là ba giờ chiều) nhiều người vẫn đứng vẫn vờ giữa chợ, không có việc gì làm. Rồi đến **giờ thứ mười một** (tức là năm giờ chiều), Chủ vườn nho lại đi ra, **thấy những kẻ khác đứng trong chợ**, chủ bèn hỏi những người đó với sự trách móc, rằng: **Sao các người đứng đây cả ngày không làm gì hết?**

Nguyên văn chữ **mướn** (câu 7) chép trong tiếng Hy-lạp đó là chữ **μισθόω**- **misthoo**, số 3409 có nghĩa là: **sự thuê, sự mướn, sự trả công, sự thưởng cho, trả tiền công cho,**

Đức Chúa Trời biết trước tất cả mọi sự, cả quá khứ, hiện tại và tương lai và qua Con một Ngài, mà Đức Chúa Trời quả trách những người mang danh là người tin Chúa, nhưng lại sống vô trách nhiệm trước mạng lệnh của Đức Chúa Trời. Họ nói: **Vì không ai mướn chúng tôi.**

Tại sao người ta lại phải chờ có người mướn mình, thuê mình, trả tiền công cho mình, trong khi đối với cuộc sống của xác thịt mình thì người ta lại tự biết tìm kiếm công việc làm để nuôi sống xác thịt mình, trong khi Đức Chúa Trời đã ban Lời của Ngài cho loài người và trong Kinh-thánh có chép rõ tất cả mọi sự liên quan đến sự sống lại và sự sống đời đời cho tâm linh những người nào tin Đức Chúa Trời và muốn linh hồn

mình được sự cứu rỗi, sẽ phải làm để được hưởng sự giao ước của Đức Chúa Trời, thì họ lại không nhìn vào, không tìm kiếm và không chịu làm theo?

Lu-ca 6:46-49: Sao các người gọi ta: Chúa, Chúa, mà không làm theo lời ta phán? Ta sẽ chỉ cho các người biết kẻ nào đến cùng ta, nghe lời ta, và làm theo, thì giống ai. Kẻ ấy giống như một người kia cất nhà, đào đất cho sâu, xây nền trên vầng đá: nước tràn lan, dòng nước chảy mạnh xô vào nhà đó, nhưng không xô động được, vì đã cất chắc chắn. Song kẻ nào nghe lời ta mà không làm theo, thì giống như một người kia cất nhà trên đất không xây nền: dòng nước chảy mạnh xô vào nhà đó, tức thì nhà sụp xuống, và sự hư hại lớn lao.

Làm theo Lời Chúa phán tức là vác thập tự giá mình mà theo Chúa vậy, như Chúa Jê-sus đã phán: Nếu ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập tự giá mình mà theo ta. Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì cố ta mất sự sống, thì sẽ được cứu. Nếu ai được cả thiên hạ, mà chính mình phải mất hoặc hư đi, thì có ích gì? Vì nếu ai hổ thẹn về ta và lời ta, thì Con người sẽ hổ thẹn về họ, khi Ngài ngự trong sự vinh hiển của mình, của Cha, và của thiên sứ thánh mà đến. (Lu-ca 9:23-26)

Người tin Chúa sẽ làm gì để tương ứng với công việc trong vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân?

Nhã-ca 1:5-6: Hỡi các con gái Giê-ru-sa-lem, tôi đen, song xinh đẹp, như các trại Kê-đa, như màn cháng của Sa-lô-môn. Chớ dòm xem tôi, bởi vì tôi đen, mặt trời đã rọi nám tôi. Các con trai của mẹ tôi giận tôi, đã đặt tôi coi giữ vườn nho; Còn vườn nho riêng của tôi, tôi không coi giữ.

Trong hai câu này, ngoài ý nghĩa thuộc thể nói về một người nữ Su-la-mít được vào làm thuê trong vườn nho của vua Sa-lô-môn, đã tự an ủi mình trước những ánh mắt của các cô gái người Giu-đa nhìn cách coi khinh những người làm thuê cho vua Sa-lô-môn, nhưng trong thuộc linh thì lại là nói về chúng ta nơi ngày sau rốt này, vốn không phải là dân Y-sơ-ra-ên, mà là dân ngoại, như cô gái Su-la-mít này vậy.

Theo ý nghĩa gốc của tiếng Hê-bơ-rơ, thì vì ánh sáng của mặt trời rọi trên thân thể xác thịt khiến da của người ta bị rám, trở nên đen, ấy là sự so sánh của xác thịt giữa cô gái Su-la-mít với những cô gái ở thành Giê-ru-sa-lem luôn có vải che mặt mình khỏi bị rám nắng, nhưng ánh sáng mặt trời thuộc linh lại là quyền phép của Lễ Thật khiến cho tâm linh của người tin Chúa được tươi đẹp, vì được sanh lại cho Đức Chúa Trời. Chữ **các con trai của mẹ tôi** trong gốc tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là *các lời được rao giảng ra từ Hội-thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ* khiến cô gái Su-la-mít (là hiện thân của những người tin Chúa, vì xác thịt người ta thuộc về giống cái, khi đã được tái sanh thì trong danh của Đức Chúa Jê-sus Christ mà được ví là gái đồng trinh vậy) nhận biết trách nhiệm của mình, đó là để cho tâm linh mình được sanh lại, thì người tin Chúa phải bỏ những sự thuộc về xác thịt mình lại phía sau (mà **vườn nho riêng của tôi đó là bóng**) để lo công việc của Cha mình, là vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân (mà **vườn nho của vua Sa-lô-môn là bóng**).

Người tin Chúa sẽ làm gì trong vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân?

Giăng 1:11-18: Ngài đã đến trong xứ mình, song dân mình chẳng hề nhận lấy. Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài, là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy. Lời Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta, đầy ơn và lễ thật; chúng ta đã ngắm xem sự vinh hiển của Ngài, thật như vinh hiển của Con một đến từ nơi Cha. Giăng làm chứng về Ngài khi kêu lên rằng: Ấy là về Ngài mà ta đã nói: Đấng đến sau ta trỗi hơn ta, vì Ngài vốn trước ta. Vả, bởi sự đầy đầy của Ngài mà chúng ta đều có nhận được, và ơn càng thêm ơn. Vì luật pháp đã ban cho bởi Môi-se, còn ơn và lễ thật bởi Đức Chúa Jê-sus Christ mà đến. Chẳng hề ai thấy Đức Chúa Trời; chỉ Con một ở trong lòng Cha, là Đấng đã giải bày Cha cho chúng ta biết.

Chữ **nhận** chép trong câu số 12 trên, đó là chữ λαμβάνω- **lambano**, số 2983 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **nắm chặt lấy, giữ chặt lấy, bám chặt lấy, sở hữu lấy;**

Khi chúng ta, vốn là dân ngoại, nhờ ân điển của Đức Chúa Trời và bởi đức tin vào trong Danh của Đức Chúa Jê-sus Christ mà chúng ta được sự cứu rỗi này, nhưng hết thấy mọi người tin Chúa phải bám chặt lấy và sở hữu lấy hết thấy mọi Lời mà Đức Chúa Jê-sus Christ đã phán dạy (đã ban cho), nghĩa là mọi người tin Chúa phải từ bỏ hết thấy mọi sự thuộc về xác thịt mình, loại bỏ khỏi cuộc đời mình những sự thuộc về thủ tục của tôn giáo, mà đến với Đức Thánh-Linh và noi theo Ngài, để tâm linh chúng ta được tái sanh (sanh lại) và được nuôi dưỡng bằng Lễ thật, tức là sữa thiêng của Đạo Tin-Lành mà nên bậc thành nhân, được tầm thước vóc giạc trọn vẹn

của Đấng đã cứu chuộc mình, và đó là sự sanh trái cho Đức Chúa Trời, như Lời Chúa có chép.

Ê-phê-sô 4:10-13: Đấng đã xuống tức là Đấng đã lên trên hết các tầng trời, để làm cho đầy đầy mọi sự. Ấy chính Ngài đã cho người nầy làm sứ đồ, kẻ kia làm tiên tri, người khác làm thầy giảng Tin Lành, kẻ khác nữa làm mục sư và giáo sư, để các thánh đồ được trọn vẹn về công việc của chức dịch và sự gây dựng thân thể Đấng Christ, cho đến chừng chúng ta thấy đều hiệp một trong đức tin và trong sự hiểu biết Con Đức Chúa Trời, mà nên bậc thành nhân, được tầm thước vóc giạc trọn vẹn của Đấng Christ.

Rô-ma 11:13-27: Tôi nói cùng anh em là người ngoại: bấy lâu tôi làm sứ đồ cho dân ngoại, tôi làm vinh hiển chức vụ mình, cố sức để giục lòng tranh đua của những kẻ đồng tộc tôi, và để cứu mấy người trong đám họ. Vì nếu sự dứt bỏ họ ra đã làm sự hòa thuận cho thiên hạ, thì sự họ trở lại trong ân điển há chẳng phải là sự sống lại từ trong kẻ chết sao? Vả, nếu trái đầu mùa là thánh, thì cả đồng cũng thánh; và nếu rễ là thánh, thì các nhánh cũng thánh. Ví bằng có một hai nhánh bị cắt đi, và người vốn là cây ô-li-ve hoang được thắp vào chỗ các nhánh ấy để có phần về nhựa và rễ của cây ô-li-ve, thì chớ khoe mình hơn các nhánh đó. Nhưng nếu người khoe mình, thì hãy biết rằng ấy chẳng phải là người chịu đựng cái rễ, bèn là cái rễ chịu đựng người. Người sẽ nói rằng: Các nhánh đã bị cắt đi, để ta được thắp vào chỗ nó. Phải lắm; các nhánh đó đã bị cắt bởi cơ chẳng tin, và người nhờ đức tin mà còn; chớ kiêu ngạo, hãy sợ hãi. Vì nếu Đức Chúa Trời chẳng tiếc các nhánh nguyên, thì Ngài cũng chẳng tiếc người nữa. Vậy hãy xem sự nhân từ và sự nghiêm nhặt của Đức Chúa Trời: sự nghiêm nhặt đối với họ là kẻ đã ngã xuống, còn sự nhân từ đối với người, miễn là người cầm giữ mình trong sự nhân từ Ngài: bằng chẳng, người cũng sẽ bị chặt. Về phần họ, nếu không ghì mài trong sự chẳng tin, thì cũng sẽ được thắp; vì Đức Chúa Trời có quyền lại thắp họ vào. Nếu chính người đã bị cắt khỏi cây ô-li-ve hoang thuận tánh mình, mà được thắp vào cây ô-li-ve tốt nghịch tánh, thì huống chi những kẻ ấy là nhánh nguyên sẽ được thắp vào chính cây ô-li-ve mình! Vả, hỡi anh em, tôi không muốn anh em chẳng biết sự mầu nhiệm nầy, e anh em khoe mình khôn ngoan chẳng: ấy là một phần dân Y-sơ-ra-ên đã sa vào sự cứng lòng, cho đến chừng nào số dân ngoại nhập vào được đầy đủ; vậy thì cả dân Y-sơ-ra-ên sẽ được cứu, như có chép rằng: Đấng Giải cứu sẽ đến từ Si-ôn, cất sự vô đạo ra khỏi Gia-cốp; Ấy là sự giao ước mà ta sẽ lập với họ, khi ta xóa tội lỗi họ rồi.

Công việc trong vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân cũng giống như một người được vào làm công trong vườn nho sẽ được chủ vườn nho chỉ dẫn những công việc mà người ấy sẽ phải làm và khi người ấy làm theo những sự chỉ dạy đó thì người ấy sẽ nhận được công giá cho mình vậy.

Trước khi lên thập tự giá, Đức Chúa Jêsus đã phán với các môn đồ của Ngài rằng: “**Dầu vậy, ta nói thật cùng các người: Ta đi là ích lợi cho các người; vì nếu ta không đi, Đấng Yên ủi sẽ không đến cùng các người đâu; song nếu ta đi, thì ta sẽ sai Ngài đến. Khi Ngài đến thì sẽ khiến thế gian tự cáo về tội lỗi, về sự công bình và về sự phán xét. Về tội lỗi, vì họ không tin ta; về sự công bình, vì ta đi đến cùng Cha, và các người chẳng thấy ta nữa; về sự phán xét, vì vua chúa thế gian nầy đã bị đoán xét. Ta còn có nhiều chuyện nói với các người nữa; nhưng bây giờ những điều đó cao quá sức các người. Lúc nào Thần lẽ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các người vào mọi lẽ thật; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi điều mình đã nghe, và tỏ bày cho các người những sự sẽ đến. Ấy chính Ngài sẽ làm sáng danh ta, vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người. Mọi sự Cha có, đều là của ta; nên ta nói rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người vậy. Còn ít lâu các người sẽ chẳng thấy ta; rồi ít lâu nữa các người lại thấy ta, vì ta đi về cùng Cha.**” (Giăng 16:7-16)

Nếu Chúa Jêsus không trở về thiên đàng với Đức Chúa Cha, thì Ngài chỉ có thể hầu việc Đức Chúa Cha trong sự hạn chế của thân thể xác thịt mà Ngài phải mang mà thôi, trong khi sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời ban cho loài người là khắp cả thế gian nầy.

Khi Đức Chúa Jêsus trở về thiên đàng với Đức Chúa Cha, Ngài được ngồi bên hữu Đức Chúa Cha và Thánh-Linh của Ngài sẽ đến với Hội-thánh của Ngài cùng đến trên hết thấy những người được Đức Chúa Jêsus Christ bảo lãnh cho, nghĩa là Thánh-Linh của Đức Chúa Jêsus Christ nhận biết ai là người yêu mến Ngài (*yêu mến Lời Đức Chúa Trời*) và những người yêu mến Lời Đức Chúa Trời sẽ được Đức Chúa Jêsus Christ bảo lãnh ở trước mặt Đức Chúa Cha và người ấy sẽ nhận được sự ban cho Đức Thánh-Linh, tức là Thánh-Linh của Đấng Christ. Bấy giờ, người ấy sẽ được Đức Thánh-Linh dắt dẫn vào trong các Lễ thật của Đức Chúa Trời và sự dẫn

đất đó tức là sự nuôi dưỡng, dạy dỗ, trang bị những sự thuộc về Nước Thiên đàng cho tâm linh của người ấy được đầy trọn sự hiểu biết Con Đức Chúa Trời, tức là sự hiểu biết Lời của Đức Chúa Trời cách trọn vẹn vậy.

Ai sẽ là người được Đức Chúa Jêsus Christ bảo lãnh cho ở trước mặt Đức Chúa Cha để nhờ đó mà người ấy được sự ban cho Đức Thánh-Linh và được vào trong Nước Thiên đàng ?

Giăng 14:21: Ai có các điều răn của ta và vẫn giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến ta; người nào yêu mến ta sẽ được Cha ta yêu lại, ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết ta.

Người yêu mến Đức Chúa Jêsus Christ tức là những người tin hoàn toàn vào các Lời mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán dạy và sự tin đó được thể hiện bằng hành động ***nắm chặt lấy, giữ chặt lấy, bám chặt lấy, sở hữu lấy*** các Lời mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán dạy. Sự bám chặt này phải được thi hành suốt cuộc đời của người tin Chúa, để nhờ đó mà vượt qua những sự thử thách, như các nhánh nho phải bám chặt vào gốc nho và trải qua các mùa, để sanh trái cho Đức Chúa Trời vậy.

Khi người tin Chúa nhờ ân điển của Đức Chúa Jêsus Christ mà nhận những sự ban cho của Đức Thánh-Linh, thì chân dung thật của người ấy không còn như cô gái Su-la-mít, người làm thuê cho vườn nho của vua Sa-lô-môn nữa, nhưng được đầy dẫy sự vinh hiển đến bởi quyền phép của Tin-Lành Đấng Christ, như Lời Chúa đã chép về công việc của Đức Thánh-Linh làm cho Hội-thánh của Ngài.

Ê-phê-sô 5:25-27: Hỡi người làm chồng, hãy yêu vợ mình, như Đấng Christ đã yêu Hội thánh, phó chính mình vì Hội thánh, để khiến Hội nên thánh sau khi lấy nước rửa và dùng Đạo làm cho Hội tinh sạch, đặt tỏ ra hội thánh đầy vinh hiển, không vết, không nhăn, không chi giống như vậy, nhưng thánh sạch không chỗ trách được ở trước mặt Ngài.

Nhã-ca 6:1-13: Hỡi người xinh đẹp hơn hết trong các người nữ, lương nhân của chị đi đâu? Lương nhân của chị xây về hương nào? Chúng tôi sẽ cùng đi tìm người với chị. Lương nhân tôi đi xuống vườn người, nơi vương đất hương hoa, đặt chặn trong vườn, và bẻ hoa huệ. Tôi thuộc về lương nhân tôi, và lương nhân tôi thuộc về tôi; Người chặn bầy mình giữa đám hoa huệ. Hỡi bạn tình ta, mình xinh đẹp như Thiệt sa, có duyên như Giê-ru-sa-lem, đáng sợ khác nào đạo quân giương cờ xí. Hãy xây mắt mình khỏi ta, vì nó làm cho ta bối rối. Tóc mình khác nào đoàn dê trên triền núi Ga-la-át; Răng mình như bầy chiên cái, từ nơi tắm rửa mới lên; Thảy đều sanh đôi, không một con nào son sẻ. Má mình trong lúp tựa một nửa quả lựu. Có sáu mươi hoàng hậu, tám mươi cung phi, và nhiều vô số con đòi: Chim bồ câu ta, người toàn hảo ta vốn là có một, con một của mẹ mình. Kẻ kén chọn của người đã sanh để mình. Các con gái đều thấy nàng, và xưng nàng có phước. Đến đổi những hoàng hậu và cung phi cũng đều khen ngợi nàng. Người nữ nầy là ai, hiện ra như rạng đông, đẹp như mặt trăng, tinh sạch như mặt trời, đáng sợ khác nào đạo quân giương cờ xí? Tôi đi xuống vườn hạch đào, ngắm xem cây cỏ xanh tươi của trũng, ngắm thử coi vườn nho đã nứt đọt, thạch lựu đã nở hoa chưa. Không ngờ, lòng tôi dẫn dắt tôi trên các xe của dân sự tôi có tình nguyện. Hỡi Su-la-mít, hãy trở về, hãy trở về! Khá trở về, trở về, hầu cho chúng tôi xem thấy người. Vì sao các người muốn thấy người Su-la-mít, như thấy sự nhảy múa của Ma-ha-na-im?

Su-la-mít trong tiếng Hê-bơ-rơ là chữ שׁוּלַמִּיט - Shuwlammiyth, số 7759 ra từ chữ שָׁלַם - shalam, số 7999 có nghĩa là: ***Sự hoàn hảo, sự thái bình, sự bình an trọn vẹn; Được ở trong Giao-ước của sự bình an; Được phục hồi hoàn toàn;***

Ma-ha-na-im trong tiếng Hê-bơ-rơ là chữ מַחֲנֵה - machaneh, số 4264 có nghĩa là ***hai đạo quân.***

Nhã-ca đoạn 6 là bức tranh tiên tri về chân dung của Hội-thánh Đấng Christ, là hình bóng về hết thảy những người tin Chúa, không phải chỉ là người Y-sơ-ra-ên, nhưng là những người ra từ giữa muôn dân trên trái đất này được cứu chuộc bởi huyết của Đức Chúa Jêsus Christ và được nên thánh bởi quyền phép của Lễ thật và bởi Thánh-Linh của Đấng Christ, được trở nên người mới, là người được dự phần bốn tánh của Đấng Christ.

Ma-thi-ơ 20:1-7: Vả, nước thiên đàng, giống như người chủ nhà kia, tảng sáng đi ra, để mướn người làm công cho vườn nho mình. Khi người chủ đã định giá với người làm công, mỗi ngày một đơ-ni-ê, thì sai họ vào vườn nho mình. Ước chừng giờ thứ ba, người chủ lại ra, thấy những kẻ khác rảnh việc đứng trong chợ, thì nói cùng họ rằng: Các người hãy đi vào vườn nho ta, và ta sẽ trả tiền công phải cho. Họ liền đi. Ước chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người chủ lại ra, cũng làm như vậy. Ước chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: Sao các người đứng đây cả ngày

không làm gì hết? Họ trả lời rằng: Vì không ai muốn chúng tôi.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ¹For the kingdom ^{G932} of heaven ^{G3772} is like ^{G3664} unto a man ^{G444} that is an householder ^{G3617}, which ^{G3748} went ^{G1821} out early ^{G260-G4404} in the morning to hire ^{G3409} labourers ^{G2040} into ^{G1519} his vineyard ^{G290}. ²And when he had agreed ^{G4856} with the labourers ^{G2040} for a penny ^{G1220} a day ^{G2250}, he sent ^{G649} them into ^{G1519} his vineyard ^{G290}. ³And he went ^{G1821} out about ^{G4012} the third ^{G5154} hour ^{G5610}, and saw ^{G1492} others ^{G243} standing ^{G2476} idle ^{G692} in the marketplace ^{G58}. ⁴And said ^{G2036} unto them; Go ^{G5217} ye also ^{G2532} into ^{G1519} the vineyard ^{G290}, and whatsoever ^{G3739-G1437} is right ^{G1342} I will give you. And they went ^{G565} their way. ⁵Again ^{G3825} he went ^{G1831} out about ^{G4012} the sixth ^{G1623} and ninth ^{G1766} hour ^{G5610}, and did ^{G4160} likewise ^{G5615}. ⁶And about ^{G4012} the eleventh ^{G1734} hour ^{G5610} he went ^{G1831} out, and found ^{G2147} others ^{G243} standing ^{G2476} idle ^{G692}, and saith ^{G3004} unto them, Why ^{G5101} stand ^{G2476} ye here ^{G5602} all ^{G3650} the day ^{G2250} idle ^{G692}? ⁷They say ^{G3004} unto him, Because ^{G3754} no ^{G3762} man ^{G3762} hath hired ^{G3409} us.

Chúng ta chú ý chữ **trong chợ - in the marketplace**^{G58} được chép trong câu 3 mà Đức Chúa Jêsus đã nói về ví dụ này. Đó là chữ ἄγορά-agora, số 58 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *Tụ tập, tập hợp lại; đường phố đông người; nơi mua bán, chợ;*

Lời mà Đức Chúa Jêsus đã phán đây không nói về loài người trong thế gian, nhưng là nói về những người mang danh là tuyền dân của Đức Chúa Trời và nói về những sự đã và đang tiếp tục xảy ra trong những nơi mà người ta gọi là hội chúng, Hội-thánh, nơi mà những ngày thánh nhật người ta nhóm lại để thờ phượng Đức Chúa Trời nhưng không phải là bằng tâm thần và Lễ thật. Đức Chúa Trời đã không đẹp lòng về những gì mà người ta đã và đang làm, vì những công việc đó không phải là dành cho Ngài, nhưng là cho ý muốn của xác thịt họ và nơi người ta nhóm lại đó, Lời Đức Chúa Trời không được tôn cao và Danh Đức Giê-hô-va không được tôn thánh trên môi miệng của họ, nhưng nơi đó giống như cái chợ vậy. Điều đã xảy ra trong đền thờ của Đức Giê-hô-va trong thành Giê-ru-sa-lem khi Chúa Jêsus bắt ngờ vào nơi đó và Ngài đã phải bện một cái roi bằng dây để đuổi hết thầy người ta ra khỏi đó thể nào, thì những ngày sau rốt này, người ta cũng làm y như vậy trong nhiều nơi gọi là nhà thờ phượng Chúa.

Giăng 2:13-16: Lễ Vượt Qua của dân Giu-đa hầu đến; Đức Chúa Jêsus lên thành Giê-ru-sa-lem. Trong đền thờ, Ngài thấy có người buôn bán bò, chiên, bồ câu, và có người đổi bạc dọn hàng ở đó. Ngài bện một cái roi bằng dây, bèn đuổi hết thầy khỏi đền thờ, chiên và bò nữa; vãi tiền người đổi bạc và đổ bàn của họ. Ngài phán cùng kẻ bán bồ câu rằng: Hãy cất bỏ đồ đó khỏi đây, đừng làm cho nhà Cha ta thành ra nhà buôn bán.

Ma-thi-ơ 20:8-16: Đến tối, chủ vườn nho nói với người giữ việc rằng: Hãy gọi những người làm công mà trả tiền công cho họ, khởi từ người rốt cho đến người đầu. Những người làm công muốn từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người được một đơ-ni-ê. Rồi tới phiên những người đầu đến, tưởng lãnh được nhiều hơn; song họ cũng lãnh mỗi người một đơ-ni-ê. Khi lãnh rồi, làm bầm cùng chủ nhà, mà rằng: Những người rốt ấy chỉ làm một giờ, mà chủ đãi cũng như chúng tôi, là kẻ đã chịu mệt nhọc cả ngày và giang nắng. Song chủ trả lời cho một người trong bọn rằng: Bạn ơi, ta không xử tệ với người đâu; người há chẳng đã định với ta một đơ-ni-ê sao? Hãy lấy của người mà đi đi; ta muốn trả cho kẻ rốt này bằng như đã trả cho người vậy. Ta há không có phép dùng của cải ta theo ý muốn ta sao? Hay là người thấy ta ở tử tế mà lấy mắt ganh sao? Đó, những kẻ rốt sẽ nên đầu và kẻ đầu sẽ nên rốt là như vậy.

Tiền công trả cho những người vào làm việc trong vườn nho đây là bóng về giá cứu chuộc của Đức Chúa Trời dành cho những người tin Đức Chúa Jêsus Christ và Lời Chúa đã tỏ cho chúng ta thấy rằng, không phải chỉ bởi một lời cầu nguyện tiếp Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình, thì kể từ đó là người ấy đã nhận được giá cứu chuộc cho linh hồn mình, giống như người ta được cấp hộ chiếu cho mình có hạn nhiều năm vậy, nhưng sự cứu rỗi thì có giá trị từng ngày ở trước mặt Đức Chúa Trời.

Ê-xê-chi-ên 33:12-16: Hỡi con người, khá nói cùng con cái của dân người rằng: Sự công bình của người công bình sẽ không cứu được nó trong ngày nó phạm tội, và sự dữ của kẻ dữ sẽ không làm cho nó sa ngã nơi ngày nó đã xây bỏ sự dữ ấy, cũng như người công bình sẽ không nhờ sự công bình đã qua rồi mà sống được nơi ngày mình phạm tội. Dầu mà ta có nói với người công bình rằng nó chắc sẽ sống, nếu nó cậy sự công bình mình mà phạm tội, thì sẽ không nhớ đến một việc công bình nào của nó nữa; nhưng nó sẽ

chết trong sự gian ác mình đã phạm. Khi ta nói cùng kẻ dữ rằng: Mày chắc chết! nếu kẻ dữ ấy xây bỏ tội lỗi mình, theo luật pháp và hiệp với lễ thật; nếu nó trả lại của cầm, đền bồi vật nó đã cướp lấy, bước theo lệ luật của sự sống, và không phạm sự gian ác nữa, thì chắc nó sẽ sống và không chết đâu. Chẳng có một tội nào nó đã phạm sẽ được nhớ lại nghịch cùng nó; nó đã làm theo luật pháp và hiệp với lễ thật, chắc nó sẽ sống.

Ma-thi-ơ 6:30-34: Hỡi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thể ấy thay, huống chi là các người! Ấy vậy, các người chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? uống gì? mặc gì? Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các người ở trên trời vốn biết các người cần dùng những điều đó rồi. Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa. Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.

Để hiểu được ý nghĩa của Lời Chúa phán đây, chúng ta hãy xem Lời Chúa đã chép về thời gian liên quan đến cuộc đời của chúng ta.

Ê-phê-sô 5:14-17: Cho nên có chép rằng: Người đang ngủ, hãy thức, hãy vùng dậy từ trong đám người chết, thì Đấng Christ sẽ chiếu sáng người. Vậy, hãy giữ cho khéo về sự ăn ở của anh em, chớ xử mình như người đại dột, nhưng như người khôn ngoan. Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu. Vậy chớ nên như kẻ đại dột, nhưng phải hiểu rõ ý muốn của Chúa là thế nào.

Gia-cơ 4:13-15: Hỡi anh em, là kẻ nói rằng: Hôm nay hoặc ngày mai, ta sẽ đi đến thành kia, ở đó một năm, buôn bán và phát tài, song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! Vì sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay. Anh em phải nói trái lại: Ví bằng Chúa muốn, và ta còn sống, thì ta sẽ làm việc nọ việc kia.

Thời gian không thuộc về loài người nhưng thuộc về Đức Chúa Trời, Đấng tạo nên muôn vật và làm chủ muôn vật trong sự mưu luận của Ngài. Thời gian mỗi ngày đối với mỗi người trên trái đất này đều khác nhau, không phải nói về thời tiết, nhưng về những sự sẽ xảy đến trên cuộc đời của mỗi người, theo kế hoạch đã định của Đức Chúa Trời.

Những người làm công trong vườn nho từ buổi sáng khi nhận được tiền công mình, thì so với những người vào làm công lúc giờ thứ mười một cũng được một đơ-ni-ê như mình thì thắc mắc với chủ vườn nho đó là bóng về những người tin Chúa lâu rồi, nhìn thấy những người mới tin Chúa mà nhận được những sự ban cho của Đức Thánh-Linh thì không vui, mà lăm bằm ở trong lòng mình vì cứ những người mới được những sự mà họ ở lâu trong Đạo mà lại không được như vậy, mà họ không để ý vào Lời của Đức Chúa Trời, nên họ tự mình vấp phạm. Thế gian luôn có sự kể công lao, công thần của tổ phụ người ta mà áp đặt trong công việc cung cấp, ban cho, xấp đặt chức vị, là sự không công bằng và bởi những sự đó tiêm nhiễm trong tư tưởng của nhiều người, nên khi những người đó tin Chúa, thì bị những sự thuộc về thế gian đó làm cho vấp phạm, khi họ nhìn vào công việc của Đức Chúa Trời làm cho những người mới tin Chúa.

Lời Đức Chúa Jêsus đã phán là mạng lệnh, là nguyên tắc, là giềng mối của Nước Đức Chúa Trời và chúng ta phải thuận phục trong sự hiểu biết về luật pháp công bình của Đức Chúa Trời.

Ma-thi-ơ 6:34: **Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép câu 34 như sau: ³⁴Take therefore ^{G3767}no ^{G3361}thought ^{G3309}for the morrow ^{G839}: for the morrow ^{G839}shall take thought ^{G3309}for the things of itself ^{G1438}. Sufficient ^{G713}unto the day ^{G2250}is the evil ^{G2549}thereof ^{G846}.

Có nghĩa là: *Vì thế cho nên, chớ lo lắng (băn khoăn, bận tâm) về ngày mai, vì tự ngày mai sẽ lo cho những sự của nó. Sự chuộc tội cho mỗi ngày là sự lo lắng (phiền muộn, khôn nạn) của chính ngày ấy.*

Chúa Jêsus đang phán về việc những người tin Chúa phải lo cho chính mình, không phải những sự thuộc về xác thịt, nhưng là những sự thuộc về sự sống đời đời cho tâm linh mình. Hãy nhận biết thời kỳ sau rốt này, mỗi ngày càng xấu đi và tồi tệ hơn những ngày trước đó, bởi tội lỗi của thế gian ngày càng gia tăng và sự tối tăm ngày càng tối tăm hơn, như Lời Chúa đã cảnh báo. Vậy nên mỗi người tin Chúa phải nhận biết được trách nhiệm của mình là phải lo cho linh hồn mình được thánh sạch ở trước mặt Chúa, vì không ai biết ngày mai của mình sẽ như thế nào, vì ngày mai là thuộc về Đức Chúa Trời và chúng ta là công việc của Đức Chúa Trời, như

những chiếc bình trong tay thợ gốm vậy, không biết khi nào thì chiếc bình này hay là chiếc bình kia được người thợ gốm đem ra khỏi lò nung vậy.

Thi-Thiên 131:1-3: Hỡi Đức Giê-hô-va, lòng tôi không kiêu ngạo, mắt tôi không tự cao, tôi cũng không tìm tòi những việc lớn, hoặc những việc cao kỳ quá cho tôi. Tôi đã làm cho linh hồn tôi êm dịu an tịnh, như con trẻ dứt sữa bên mẹ mình; Linh hồn ở trong mình tôi cũng như con trẻ dứt sữa vậy. Hỡi Y-sơ-ra-ên, hãy trông cậy nơi Đức Giê-hô-va, từ bây giờ cho đến đời đời.

Đức Chúa Trời là Đấng Thành Tín và Công Bình, chẳng tây vị ai bao giờ, sẽ báo trả xứng đáng cho những người thuộc về Ngài và Nước Đức Chúa Trời sẽ được ban cho những người xứng đáng theo tiêu chuẩn của Lời Đức Chúa Trời chứ không theo thời gian người ta đã theo Chúa được bao lâu. Vậy, mỗi người tin Chúa hãy giữ mình cho được thanh sạch ở trước mặt Đức Chúa Trời và làm trọn phần công việc và trách nhiệm của mình trước những công việc mà Đức Chúa Trời đã giao phó cho và hãy làm trọn công việc đó mỗi ngày, vì chúng ta không biết ngày nào mình sẽ được Chúa đem đi.

Lu-ca 20:9-16: Đức Chúa Jêsus phán cùng dân chúng lời thí dụ nầy: Người kia trồng một vườn nho, đã cho kẻ trồng nho mướn, rồi bỏ xứ đi lâu ngày. Đến mùa nho, chủ sai một đầy tớ tới cùng những kẻ trồng nho đặng nhận một phần hoa lợi; song bọn trồng nho đánh đầy tớ, đuổi về tay không. Chủ lại sai một đầy tớ khác nữa; song họ cũng đánh, chưởi, và đuổi về tay không. Chủ lại sai đầy tớ thứ ba; song họ cũng đánh cho bị thương và đuổi đi. Chủ vườn nho bèn nói rằng: Ta làm thể nào? Ta sẽ sai con trai yêu dấu ta đến; có lẽ chúng nó sẽ kính nể! Song khi bọn trồng nho thấy con trai ấy, thì bàn với nhau như vậy: Kia, ấy là con kế tự; hãy giết nó, hầu cho gia tài nó sẽ về chúng ta. Họ bèn liệng con trai ấy ra ngoài vườn nho, và giết đi. Vậy chủ vườn sẽ xử họ làm sao? Chủ ấy chắc sẽ đến diệt những kẻ trồng nho nầy, rồi lấy vườn giao cho người khác.

Khải huyền 3:1-6: Người cũng hãy viết cho thiên sứ của Hội thánh Sạt-đe rằng: Nầy là lời phán của Đấng có bảy vì thần Đức Chúa Trời và bảy ngôi sao: Ta biết công việc ngươi; ngươi có tiếng là sống, nhưng mà là chết. Hãy tỉnh thức, và làm cho vững sự còn lại, là sự hầu chết; vì ta không thấy công việc của ngươi là trọn vẹn trước mặt Đức Chúa Trời ta. Vậy hãy nhớ lại mình đã nhận và nghe đạo thể nào, thì giữ lấy, và ăn năn đi. Nếu ngươi chẳng tỉnh thức, ta sẽ đến như kẻ trộm, và ngươi không biết giờ nào ta đến bắt ngươi thành linh. Nhưng, ở Sạt-đe, ngươi còn có mấy người chưa làm ô uest áo sống mình: những kẻ đó sẽ mặc áo trắng mà đi cùng ta, vì họ xứng đáng như vậy. Kẻ nào thắng, sẽ được mặc áo trắng như vậy. Ta sẽ không xóa tên người khỏi sách sự sống và sẽ nhận danh người trước mặt Cha ta, cùng trước mặt các thiên sứ Ngài. Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các Hội thánh!